

Haand i Haand maatte stride den sidste, afgørende Kamp for hans Frigørelse.

Han vilde end ikke oppebie Mødet paa Højskolen, saaledes som han oprindelig havde haft isinde. Tiltrods for alt, hvad Gud i sin Naade havde forundt ham at udrette her — han turde dog ikke tage dette som Bemyndigelse til at tale i hans Nayn. Han maatte ydmygt erkende det for sig selv, — han var for skrøbeligt et Ler, for svag en Aand til at være Guds Vældes Tolk, hans Vredes Flammesværd, hans Barmhjertigheds kaldende Røst i Ørkenen. Men han vilde ikke derfor klage. Glad og taknemlig skulde han henleve sit Liv i stille Afsideshed, ukendt af Menne-skene, kun kendt af Gud, glemt af Verden, vejret hen som et navnløst Blad, en klangløs Tone.

. . . Han var kommen op over Lyngbakkerne og havde naaet den yderste og højeste Top, hvorfra der var den vide Udsigt over Fjorden til Kysterne ovre paa den anden Side. Han standsede her ved det høje, korsdannede Sømærke, hvorunder han hver Eftermiddag havde staaet og set over mod den hjemlige Strand og fornyet sin Længsel efter Hansine. Med heftigt bankende Hjerter stirrede han over paa det fjerne Land, der i Eftermiddagens gyldne Soldis hævede sig over Fjorden som et luftigt Drømmesyn.

Ja, han maatte bort nu . . . bort fra Ensomheden her og fra Mismodets Snarer, . . . bort ogsaa fra hende, hans Livs onde Aand, der Gang efter Gang havde krydset hans Veje som Syndens formummede Fristerbud . . . denne skamløse Kvinde med hendes præstelige Galan, i hvis Nærhed det var, som om selve Luften indblæste Kødets dæmoniske Lyster. Ja, han længtes hjem . . . hjem til Freden og Trygheden og Hvilen hos hende, hans Livs gode Engel, der altid havde ledet hans Fod paa den rette Vej, altid støttet ham, naar han snublede, altid vendt sit Ansigt fra ham, naar han sveg. De fandt vel nok